

6 rubla olli fautanud, töüsits ta poohha mele-ga laua árest ja útles: „Núud ei aita muud, kui pean koto minnema ja naest peksma, et parrem kofko hoiab!!” —

Sinno, minno, meie.

„Eest mees wöttis lesse naese ja fummagil olli enne üks laps járrele jánuud. Vasta pár-rast tekkis kolmas laps veel kahhe jure. Seal sündis siis párrast saggedaste, kui las-test mõnni farjus, et naene útles: „Se on sin-no!” Farjus teine laps, útles temma: „Se on minno!” Leggi kolmas heált, útlesid mees ja naene mõllemad: „Se on meie!”

Kurw mállestus.

Hanso naene olli jubba tük aega kotto árra omma emma jures, ja mehhel olli iggaro ello. Ühhel páwal läks ta nabre Tónno jure meelt lahhytama, fus tanna just lambid olli tappetud ning temmale lamba páid ette pandi. „Sõ núud, sóbber-naber, útles Tónno, egga sa kauaks lesseks ei já, mis sa ilma

asjata ni kurw olled!” — „Oh, armas Tónno,” útles Hans, „mul ei lähhå toit sisse; fest keik mis omma ees náän, tulleetab mo armast naest mele!” — Temma naene — olli se fa lam bapea? —

Mis wahhe meistri ja selli wahhel.

Räks selli, kingisep ja rátsep, aiasid mag-gust jutto. „Kas tead,” küssis kingisep, mis wahhe minno ja mo meistri wahhel on?” — „Moh, so meister on sinnust wannem ja te-nib ennam kui finna,” útles rátsep. — „Se posse fa walle,” kostis kingisep; „agga pea wahhe on se: mo meister fáib pühhapá-wa ri-tega tó-páwal, fest et tal tó-ridid ei olle, ja minna kain tó-páwa ri-tega pühhapáaw, fest et mul pühhapáwa ridid ei olle. Wata wend, seal on meie wahhe. — Tome núud jálle lonkso kaks!” —

Wáimees.

„Ma sowin head ónne, armas M.” útles R., kui temmaga turro peal kofko juhtus;